

PAiLiN

ไม้ ผ่านกรรม

ถ้าทำดีก็เรียกได้ว่า “กรรมดี” แต่ถ้าทำชั่วก็เรียกได้ว่า “กรรมชั่ว”
กรรมจะตามติดคุณไปตลอดเวลาจนกว่าจะชดใช้หมด
“กรรม” ถึงจะเล็กตามไถ่ล้า

ส.กระเช้าพิบธ

ไม่ พินกรรม

ส.กระเช้าเพชร

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

ส.กระเช้าเพชร.

ไม่พันกรรม.--กรุงเทพฯ : ไพลิน, 2555.

112 หน้า.

1. กรรม. I. ชื่อเรื่อง.

294.3122

ISBN 978-616-15-0639-1

© สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามลอกเลียนไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือ
นอกจากจะได้รับอนุญาตจาก บริษัท ไพลินบุ๊กเน็ต จำกัด (มหาชน)

ประธานกรรมการ

พล.อ.วิชา ศิริธรรม

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร

ฉัตรเฉลิม เฉลิมชัยวัฒน์

ที่ปรึกษากฎหมาย

อนันต์ แยมเกษร น.บ., นศ.ม.

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

สมบัติ สุทธิจิต

บรรณาธิการบริหาร

ลาวัณย์ เฉลิมชัยวัฒน์

บรรณาธิการต้นฉบับ

เสนาะ กระเช้าเพชร

กองบรรณาธิการ

สุริรัตน์ เข็นหลวง สุพรรณษา อินวงศ์

ศิริพร พงศ์สันต์วิภา

พิสูจน์อักษร

วรรณา เกิดแก่้ง ทีมวิชาการสำนักพิมพ์

ออกแบบปก

ม-ะ-จ-ง

ศิลปกรรม

Moo-Wan

พิมพ์

บริษัท โรงพิมพ์มิตรสัมพันธ์กราฟิค จำกัด

จัดพิมพ์/จัดจำหน่าย

บริษัท ไพลินบุ๊กเน็ต จำกัด (มหาชน)

81 ถนนเสรีไทย แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0 2540 1919 โทรสาร 0 2540 1818

Website : www.pailinbooknet.com E-mail : info@pailinbooknet.com

ราคา 109 บาท

คำนำสำนักพิมพ์

“กรรมดี กรรมชั่ว” ตัวเราเป็นผู้กำหนด

โอ๊ยๆ นำเสนอเรื่องกรรมอีกแล้ว ท่านผู้อ่านที่รักอย่าเพิ่งเบื่อหน่ายกับเรื่องราวแบบนี้กันเลยนะ เพราะทุกวันนี้เมื่อดูข่าวฟังข่าว คนเราทุกคนต่างก็ยังพัวพันกับเรื่องกรรมๆ กันอยู่ร่ำไป กรรมนั้นมีทั้งที่เป็นกรรมดีและกรรมชั่ว แต่ทางสำนักพิมพ์จะขอแนะนำแต่เรื่องราวที่เป็นกรรมไม่ดี เพื่อเป็นอุทาหรณ์สอนใจ เตือนใจ ท่านผู้อ่านว่าอย่าได้เผลอไปกระทำความชั่วเด็ดขาด มันสร้างกรรมดีเอาไว้เยอะๆ จะได้ส่งผลให้หนูๆ นำเราไปพบเจอแต่สิ่งดีงามในชีวิต ชนิด

“ตกน้ำไม่ไหล ตกไฟไม่ไหม้” นั่นเอง

ปรารถนาดี
บรรณาธิการ

คำนำ

ท่านผู้อ่านเคยสังเกตตัวเองบ้างไหม เกี่ยวกับเรื่องเจ็บไข้หรืออุบัติเหตุ บางท่านมีเรื่องทำให้เดือดเนื้อร้อนใจ ส่วนตัวของกระผมคิดว่านั้นเป็นเรื่องกรรมทั้งนั้น เราอาจทำไว้โดยตั้งใจหรือไม่ก็ตาม หากคิดเลยเถิดไปอีกชาติไหนไม่รู้สร้างทั้งความดีและเลวร้ายเอาไว้ เมื่อถึงเวลาผมคิดว่าต้องชดใช้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้เลย ท่านที่ไม่เห็นด้วยก็ยอมรับครับ เพราะไม่มีผู้ใดสามารถพิสูจน์ได้

ผมเขียนเรื่องนี้ขึ้นมา เพื่อให้ท่านได้ลองพิจารณาว่า บาปบุญ คุณ โทษ มีจริงหรือไม่ หากเห็นด้วยจะได้รับสร้างบุญ และกุศลต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเอาไว้ให้มากๆ ทุกท่านจะได้รับความสุขอย่างแท้จริงถ้วนหน้ากัน

ส. กระเช้าเพชร

สารบัญ

บทที่ 1

คนไผ่ต่ำ

7

บทที่ 2

เหมืองแร่มรณะ

27

บทที่ 3

คำสาบาน

49

บทที่ 4

ยายส่วน ขี้ตระหนี่

71

บทที่ 5

กลับถิ่นเดิม

91

บทที่ 1
.....

คนใจดำ

เรื่องบุญกรรมทุกคนคงทราบดี ใครทำอะไรไว้ต้องได้อย่างนั้น อาจมีบ้างไม่เชื่อก็แล้วแต่ เพราะต่างจิตใจบังคับความคิดกันไม่ได้ สำหรับผมเชื่อครับร้อยเปอร์เซ็นต์ เนื่องจากเคยคุยกับผู้ซึ่งมีความทุกข์หลายราย ไม่ว่าจะเป็นผู้พิการ หรือป่วยเป็นโรคที่ร้ายแรงถึงขั้นหมดทางรักษา ต้องได้รับความทรมาณตลอดชีวิต ประเภทอัมพฤกษ์ อัมพาต ง่อยเปลี้ยเสียขาแต่กำเนิดหรือเพิ่งเกิดระหว่างดำเนินชีวิต แล้วลงความเห็นตรงกัน เกิดจากการสร้างกรรมเอาไว้ในชาตินี้หรือเมื่อครั้งอดีตทั้งนั้น

นายกร หรือ มังกร เป็นคนหนึ่งที่ผมได้คุยด้วย แล้วแน่ใจอย่างที่เคยชินไว้ข้างต้น เมื่อขณะร่ำรวย ทำธุรกิจระดับร้อยล้านเหมือนกัน ที่ผมใช้คำว่าเมื่ออดีตเพราะปัจจุบันเป็นแค่ชายพิการ

แขนขาต้านซ้ายสืบทอดเรียวแรง นั่งเหม่อมองบรรยากาศนอกบ้าน หลังเก่าซอมซ่อแต่ใหญ่โตกว้างขวาง ในเนื้อที่สิบไร่ ใกล้เคียงจะพังแหล่ไม่พังแหล่ ซึ่งเบื้องหน้าเป็นทุ่งนาเว้งว่างเป็นสมบัติชิ้นสุดท้ายเก็บค่าเช่าไว้กินจนกว่าจะตาย ต้นตาลขึ้นห่างกันเป็นระยะ แต่อากาศสดชื่นครับ บังเอิญไปทำธุระแถวนั้นพอดี กำลังจะเดินผ่าน สะดุดตาเห็นเข้ากับแขนลืบนั่งบนเตียงไม้แดง จึงหยุดทักชายผมขาว ร่างอ้วนท้วน

“สวัสดิ์ครับ อยู่คนเดียวหรือ”

ผู้นั้นหันมามองนิ่งอยู่นิดไม่ตอบ แล้วเมินหน้ากลับดังเดิม จึงเดินเรื่อยเลยไปยังบ้านอีกหลังหนึ่งซึ่งห่างกันราวสามร้อยเมตร เพื่อคุยกับพรรคพวกที่โทรนัดไว้เรื่องส่วนตัว ทักทายกันตามประสา ไม่พบกันหลายปี ผมฐานะผู้ไปเยือนเริ่มก่อน

“บ้านเอ็งอยู่ลึกเหมือนกันนี่ เล่นเอาเดินเมื่อยเขี้ยวแหละ หลวงไม่มีโครงการตัดถนนหรือ”

“อ้อ...แต่อย่างนี้ข้าขอบ ไปไหนสะดวกมันไม่เปลืองไฉน ไฟฟ้าไม่ยากให้มีด้วยซ้ำ ใต้ตะเกียงเข้าบรรยากาศดี”

“มาอยู่กี่ปีแล้ววะมวญ” ผมเรียกชื่อมันสั้นๆ ชื่อเต็มประมวญ

“ห้าแล้ว” เพื่อนตอบ

คุยกันนานพอสมควร เรื่องส่วนตัวกับทุกข์สุข จึงเลียบเคียงถามพร้อมพยักหน้าไปยังชายที่บ้านหลังโน้นแกอยู่คนเดียวหรือ ประมวญเอ่ยตอบ

“ใช่ เศรษฐีตกยากนะไว้ยหนอม อยู่ก่อนซ้ำอีก มีลูกน้อง
เหมือนกันแต่มาเข้าเย็นกลับ”

“เหอะแล้วทักแก ทำไมไม่ยอมพูดด้วยละ” คิ้วขมวดชัก
เพื่อนตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ นายกรเป็นอย่างนั้นเอง
ไม่ชอบคุยกับใครเนื่องจากผิดหวังในชีวิต จะเป็นเพราะไม่ต้อง
การให้ผู้รู้เบื้องหลังหรือด้วยนิสัยดั้งเดิม ตนเองเคยคุยด้วย
สองสามครั้งตั้งแต่มาอยู่ ไม่ได้ข้อมูลอะไรมากนัก

“ญาติพี่น้องลูกเมียไม่มีเลยหรือ” ผมชักต่อ

“เคยถามครั้งหนึ่ง แกไม่คุยด้วย พาลจะโกรธเอาเสียด้วย
ตั้งแต่นั้นไม่กล้าเอ่ยเรื่องส่วนตัวอีกเลย” ประมวลหัวเราะตอบ

“ฉันแสดงว่าต้องมิดิตเกี่ยวกับครอบครัวของแกแน่” ผม
เตา

เพื่อนส่ายหน้าและว่าไม่รู้เหมือนกัน “อย่างที่บอก ตั้งแต่
คราวนั้นไม่กล้าซักถามประวัติ”

จึงขอความเห็น “หากจะเข้าไปคุยกับแก คิดว่าเป็นไปได้
ไหม”

ประมวลจึงหันจากบ้านนายกรมาตอบ “ก็เมื่อไหร่บอก
ไม่ยอมพูดด้วยมิใช่หรือ”

“ก็ยังไม่คุ้นกันนี่หว่า ถ้าเอ็งไปด้วยคงยอมเสวนาด้วยมั้ง
ลองไหม ขำอยากรู้เรื่องที่แกเป็นเศรษฐีตกยากนี่แหละ” ผมขยັນ
คะยอ

“ลองดูก็ได้ ไปเลยไหม” เพื่อนพยักหน้าถาม

“ได้เลย จะได้รับกลับ” ก็ตอบ

แล้วต่างลุกขึ้นเดินออกจากบ้าน ตรงแนวยังเรือนเก่าโบราณหลังนั้น ซึ่งนายมังกรยังนั่งอยู่บนเตียงใหญ่ที่เดิมมองทุ่งนาเว้งว้าง เจ็บไปด้วยน้ำ ครั้นเกือบถึง ประมวญกระแอมสองสามครั้ง เป็นเชิงให้เจ้าของบ้านอายุไม่น่าจะต่ำกว่าหกสิบรู้ตัวหันมามองจนเราทั้งสองเข้าไปยืนตรงหน้า ดูท่านผู้สูงอายุไม่ใส่ใจเท่าใดเพื่อนจึงเอ่ยสวัสดีขึ้นก่อน แกพยักหน้ารับเล็กน้อยเหมือนเสียไม่ได้ ยกมือข้างไ้การใช้การได้ขึ้นเสยผม คงติดเป็นนิสัย เนื่องจากหลังนั่งคุยแกทำอย่างนั้นหลายต่อหลายครั้ง

“สบายดีหรือครับ” ประมวญถาม ก่อนแนะนำผม

“นี่คุณหมอมเพื่อนกันชอบบรรยายกาศเลื่อยยากมากด้วยจะรังเกียจไหม”

“เรื่องอะไรล่ะ” นายมังกรเสียงหัวกระด้าง สีหน้าเฉยเมยตายังมองข้างหน้า

“ก็ทั่วไปนะครับ” ผมตอบ

“เอาซี ถ้าไม่รังเกียจคนพิการอย่างผม” คราวนี้แกเบนหน้ามายิ้มนิดหนึ่ง แล้วผายมือให้เราทั้งสองนั่งร่วมเตียง

จึงต่างหย่อนกันลง ผมเอ่ยก่อนด้วยการถาม “เป็นคนพื้นนี้หรือ”